

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
Budapest, IV. himz-útoza 1. sz.
Kiadó hivatal:
Budapest, IV. himz-útoza 1. sz.

Előfizetési díj:

Vidékre postán vagy helyben házból
hordva:
Egy évre . . . . . 20.—
Félévre . . . . . 10.—
Negyedévre . . . . . 6.—
Egy hónapra 1.50

Egy szám 6 krajczár.

Hirdetési díj: 9 hasabos petítor egy-
szert hirdetése 12 kr., többször 10 kr.

Bélyegdíj minden hirdetésért kü-
lön 30 kr.

Nyitlér: 6 hasabos sor 30 krajczár.

Hova ment a király?

Hova ment a király? Hivataltali urak, miniszterek, katonák, kormánypartii képviselők azt mondják: a király Szegedre ment. Hazugság, Szeged nincs a földkereken. Oda nem mehetett a magyar király. Volt egy Szeged nevű város egyszer Magyarországon. Ott feküdt az alföldi rónán, a Tisza jobb partján, a Maros nevű folyónak a Tiszába szakadásánál Nagy város volt, gazdag város volt, magyar város volt. Hetven ezer magyar ember lakta. Virágzó ipara, virágzó kereskedelme, óriási határa, öröme, boldogsága bőven. Templomai, iskolái, kórházai, gyárjai feles számban. Lakói szorgalmasak, vezetői bölcsenek, vénei okosok, ifjai bátrak, asszonyai szépek. Állott a város 1866 házból. Ezer év óta állott a város, de csak harmincz év óta lett a tiszai rónák széküvárosa. Azóta épült, azóta széplült, azóta emelkedett. Krónikákban sok nagy és szép dolog volt Szegedről megírva, melyekről midőn visszaemlékeztek, büszkén dobták meg a magyar ember szíve. De most már történetének vége. Csillaga legett. Élete kialudt. Halála elkövetkezett. Urunk születésének 1879-ik esztendőjében, I. Ferencz József ausztriai császár és magyar király uralkodása alatt, mikor Magyarország kormányát Tisza Kálmán vezérelte. Akkor lett Szegednek halála.

Boldogiatlan uralkodó! Midőn trónra léptél fiatal korral, ártatlan szíved, nagy reményekkel s átvetted az országokat, őseidnek megreméltél örökségét: nem volt örömed. Háborút viselt ellened a cseh, a német, az olasz és háborút viselt ellened Magyarország. A cseh, a németet, az olaszt legyőzted önérdővel, Magyarországot legyőzted az oroszok császárjának hatalma segítségével. Győzött fölséges királyunk, de a győzelemben az oroszok adtak a dícsőséget, a magyarnak adtak a szolgaság kínjait. Te jó voltál, hanem tanácsosaid rosszak voltak. Elrontották trónra lépésed örömeit. De multak az évek s rossz tanácsosaid helyett jöttek más tanácsosok, osztrákok helyett magyarok s Magyarországot szentelt fedjére tette első nagy királyunknak szentelt koronáját. De a koronázás öröme, igaz öröme és boldogsága ekkor se tölthetted meg szívedet. Tul az országokon, túl a tengereken, a föld keresztségének másik oldalán, Amerikának szabadságtérő földjén, a hol nappal van akkor, mikor minálunk éjszaka: édes testvérednek keserű halálát kellett kimulnia. Fölséges király, te ekkor is jó voltál, tanácsosaid ekkor is rosszak voltak.

Most újra elkövetkezett rád az örömeink ünnepe. Boldog hazas életenedek negyedszázadra visszamenő édes emléke tölti el királyi szívedet. Örömed és boldogságod megszámálhatatlan nepeid öröme és boldogsága leendett. A lengyel határtól az Adráig, Bajorországtól Havasalföldig városok és falvak, hűséges katonák és szabad polgárok készültek arra, hogy szívednek és családodnak ünnepet nemzeti ünnepet töltsenek tenni. Még mi is, a kik Magyarországnak önfiai által éltáztott jogait és szabadságát panaszoljuk, az örömeink napján még mi is elhallgattunk volna egy pillanattal panaszunkkal. De örömeid most sem élvezheted. Koronádak kitört egyik legdrágább ékessége. Szeged elpusztult. S a helyett, hogy a te örömed lett volna népednek öröme: népednek gyásza lett a te szívednek is gyásza. Pedig fölséges király, te most is jó vagy, csak tanácsosaid rosszak és lelketlenek!

1866 házból állott Szeged városa s 100 épület volt ebből közéület. Hat nap alatt összedült, semmivé lett, haragos vizek árja alá temetkezett 7831 ház s nem maradt több épységben 15 közéületnél s 320 magán épületnél. Négy város részből állott Szeged városa. Mindegyikben állott több mint két ezer ház. A Felsővárosban megmaradt 56, az Alsóvárosban megmaradt 17, a Rókusvárosban megmaradt 14 ház. Épen elég arra, hogy a ki látta egykor Szegedet: visszaemlékezzék arra, ha majd eltűnik az árvíz, hol állottak a városrészek. A belvárosban megmaradt 218 ház. Épen elég arra, hogy a nagy város helyén egy kis talu álljon fen egy ideig. Ide ment a király. Nem Szegedre. Szeged népét nem láthatá, mert az holtan fekszik az iszapban vagy szerte bolyong hazátlanul a hazában. Szeged házáit sem láthatá, mert hiszen azok helyén tájtékkik az ár. De láthatá a pusztulást, szegény magyarnak pusztulását színről színre.

Es ez jól van így. A királynak kellett látni, saját szemével kellett látni, mit üvölt Magyarország legzadagabb részén elemek hatalma, miniszterek könyvelésége. Bár vitte volna el magával miniszterreit

valamennyit. Bár vitte volna el magával Paulert az igazságügyminisztert, a ki azt tanítja, hogy a perrendtartással meg lehet még menteni Szeged népét. Vitte volna el magával a közlekedési minisztert, a ki Csongrád, Szentes, Hódmezővásárhely megmentésére elégnék tart egy biztost, egy mérnököt s egy imádságot. Bár láthatá volna a király azt a szerencsétlen várost, midőn még állt, midőn még küzdött fáradatlanul s dolgozott a menekülés reményében. Akkor még most is állna Szeged városa, mert a királynak jó szíve és egyenes lelke nem elégedett volna meg azzal, hogy Szegednek, csak egy féltucat kormánybiztos küldésék segítségével. Kormánybiztos, aki rendet akar csinálni, mikor nincs rendtelenség; aludni tér, mikor jön az utolsó ítélet s huszonnégy halottat jelent be a királynak, mikor ezeken és ezeken fektünek az eltűnt város omladékaik közt.

Királynak hatalma legnagyobb hatalom a földön. Vigaszt hoz számunkra a királyi utazás tapasztalata. Nem léha tanácsosok papírja irt sopánkodásából s perrendtartásba szövegezett részvéteiből ismer most már a király a veszedelmet. Láta a nyomort s hallá a szivrázó panaszot közvetlenül. Most már van reményünk ahhoz, hogy a törvényhozás szívele és bölcsességgel, hazafiléleknek köteletségérzetével fogja Szeged újralapításának nagy munkáját megkezdeni. Megkezdeni de be is fejezni. Királyi szó mondá ki a nagy igéket: „szébb lesz Szeged, mint eddig volt”. Eltűtük e szót szíveinkbe, fölvéssük emlékeztetünk éretáblájára. S ha majd ismét jönnek a királyi miniszterei s a miniszterek szavazói, hogy eldissputálják az igazságot s leszavazzzák a Tisza árját s lealkudozzák az újralapításnak egyedüli eszközeit: lesz ellenükben a nemzetnek legyőzhetetlen erőssége. Ez az erősség a királyi szó, a királyi ígéret.

Budapest, márczius 17.

Az angol lapok nagy érdeklődést és rokonszenvet tanusítanak a szegedi katasztrófa által károsultak iránt. A „Daily Telegraph” több rendbeli levelet közöl bécsi levelezőjéitől, melyekben a szegedi katasztrófa egyes vonatkozásait leírják. A „Daily Telegraph” szerkesztője bécsi levelezőjét utasította, utazék a hely színeére és onnét tegyen részletes jelentést. Az angol lap egyszerűsödik hozzá Károlyi gróf osztrák-magyar nagykövetelevél a lord mayorhoz és ez utóbbinak a lapokhoz intézett felhívását, melyet szöszterint közlünk:

18. Bélgrove Square márc. 14.
Sir! Ö exzellenziája az osztrák-magyar nagykövettől ma a következő sorokat vettem:

„Mylord! A borzasztó szerencsétlenség, mely Szeged városát érte, azon reményre jogosít, hogy Lórsádog vezérletével azon humanitástól, mely még minden londoni lordmayor alapvonását képezte, gyűjtést fog kezdeményezni, azok részére, kiket a jelen nemzedék emlékezete szerint, pártalan szerencsétlenség ért. Lórsádog kedvező válaszára, örömmel járlok én is 100 font sterlinggel a gyűjtéshez. Van szerencsem stb. Gr. Károlyi.”

Ö exzellenziája óhaját támogatta egy földieiből alakult befolyásos küldöttség, mely már is megnyerte az előkelő bankárok és kereskedők ígéretét. Nem haboztam tehát a mansion-houseban azonnal gyűjtést kezdeni a szenvedők támogatására és sűrűs felhívást intéztem London polgárhoz és általában lakosságához, hogy részvétükkel hathatósan elősegítsék törekvéseinket és segínyt nyújtsanak a sok ezernek, kik a borzasztó csapás által hajléktalanokká lettek, mely csapás borzasztó részleteit én már megismertetem olvasóival.

Hozzá kell még tennem, hogy az adakozók a mansion houseban vagy az angol bankban fogadtatnak el és hogy több bankár sziveskedett magát felajánlani az összegek átvételére és elküldésére. Van szerencsem stb.

Whetham Károly, lord mayor.
Mansion house, London, márczius 14-én.

A szegedi katasztrófa — írja berlini levelezőnk — mely benyomást okozott nemcsak magában Berlinben, hanem birodalmiszerte is. Az első vészhiat a földrajzi társulat kapta táviratilag Sz. K. urtól reggeli négy órakor, ugy, hogy 12-iken reggel már igen sokan tudunk a roppant nagy szerencsétlenségről. A Szegedről keltett távirat rész tartalma villámsebességgel járta be a várost, könyvradományok gyűjtését vonván azonnal maga után. Nemesak a helybeli, és a többi német lapok gyűjteneik a szerencsétlen szegediek javára, hanem társadalmunk minden osztálya és minden egyes köre is, így például még az udvari dalm házigazgatósága is jótékony előadást rendez a nagy alföldi város segélyezésére. Erről részletesen fogom értesíteni az „Egyetértés” szerkesztőségét.

Berlinben holnap alakul meg véglegesen a szegedi segélybizottság, melynek tiszteletbeli elnökségét Szechenyi osztrák-magyar nagy követ táviratilag fogadta el. Rávere főconsul fölszólította a nagyobb német városok consulait, hogy rendelkezzenek gyűjtéseket. Hirszerint Hülsem, az

operaház föntéandása matinéet szándékozik rendezni a szegediek javára.

Ugyanekes berlini levelezőnk írja: Amit Románia még nem tudott a maga részére kivívni, azt elérte Szerbia, mert a német császári kormány már ünnepélyesen elismerte ezen fejedelemség függetlenségét. Épen most alakult meg itten egy társulat, amely Szerbia részére német telepítvényeseket toborz, lehetséges tehát, hogy ezen körülmény is siettetze a korlátnoknak ez irányban elhatározását.

A képviselőház vármé és kereskedelmi bizottsága ma d. u. 5 órakor Pécsey Manó gróf elnöksége alatt ülést tartott, melyen az egyetemes posta-egyesülettről szólt. Párisban 1878. évi június 1-én kötött postaszervező és beüzemeléséről szóló törvényjavaslatot tárgyalta. Kemény Gábor b. kereskedelmi miniszter, kinek kíséretében Gervay főposta igazgató volt jelen, rövid szavakban indokolván a törvényjavaslatot, az ügy általánosságban, mint a magyar szöveg némely irányi módosításával — részleteiben elfogadtatták.

Ezelőtt néhány nappal a „Pol. Corr.” azon hírt közölte, hogy Hamburger muszka államtanácsos külön misszióban küldetett kormányától Olaszországba. Ezen misszió célja nem más, mint közlekedése a muszka kabinetnek az olaszhoz. Ezen hitben megerősítést nyerünk a „Golos” márczius 12-diki számában, mely Rómát ajánlja egy utókonferencia tartására. Noha a „Pol. Corr.” fennebbi híre demoralizál némely lap által, de a hivatalosok hallgatnak. Azt hiszik, hogy Muszkaország Olaszország szövetségét terület átengedéssel akarja megnyerni. Tornelli gróf államtitkár már régóta hangoztatja azon eszmét, hogy Olaszország is igényt tart területi compensációra, épp úgy, mint Ausztria, mely Bosznia és Hercegovinát kapta meg. Ezen muszka-olasz szövetség éle leginkább Ausztria ellen lenne fordítva.

Vallásszabadság a repertoiron.

Mikor lesz Magyarországon vallásszabadság? Mikor szűnnek meg mind azon megszorítások, melyek nálunk még a felekezeti teljes egyenlőséget korlátozzák? Mikor szűnnek meg azon privilegiumok, melyek a katolikus egyháznak tényleg még mindig az államegyház rangját kölcsönözik? Mikor hozzák be a polgári házasságot, az anyakönyvek polgári vezetését, az oly szükséges intézményeket, melyek által egyfelől az állam csak legsajátosabb jogkörét foglalja el és melyek másfelől oly lényegesen mozdítanak elő a hazai polgárokban az egység és összetartozás teljes átérzését! Tragikomikus kérdések! Tragikusok, ha a kérdések megoldatlanságának annyira káros következményeit szemléljük: az egyéni lelkiismeret zaklatását, a családi élet megzavarását, a nemzeti kultúrának magakasztását. De komikus kérdések, nagyon komikusok, ha a kérdések tárgyalását és az elveinek alkalmazását tekintjük a mi kormányzatunknak és törvényhozásunknak elfogadott gyakorlatában.

Egyetlen kérdés sem tűnteti oly kézzelfoghatóan, mint épen a vallásszabadság kérdése, minő óriási köz van nálunk Magyarországon egy elvnek elismerése és egy elvnek gyakorlati valósítása, a liberális szó és a liberális tett között. Mert ki is ellenzi nálunk a vallásszabadság elvét?

Valóságilag senki, a ki még a számbavehetőség igényét megkívánja övni. Mi annyira vagyunk, hogy igazi csodaállatnak tekintünk, a ki a liberális elv ellen föl merne szólni. Semmi kétség, hogy míg az elvek terén maradunk, mi vagyunk a legliberálisabb nemzet Európában. Seholy, a müvelt nyugati államokban sem hoztak oly szép egyhangu határozatokat a lelkiismereti szabadság, a valláségyenlőség, a polgári házasság elvei mellett, mint a mi törvényhozásunkban. A legkisebb ellenmondással sem találkoznék, hogy az elveket akár ünnepélyesen beigtassuk a mi törvényeink tárába. Tettük már azt is elégszer.

De ha egyhanguan mondjuk is ki a liberális elveket, ugylátászik, minden elvi nyilatkozat épen lelkiismereti megnyugvásunkra szolgál, hogy ne törődjünk a gyakorlati intézményekkel, melyek az elveket az életben megvalósítanak. Mert hogyan lehetne megmagyarázni a csodaállatot, hogy a külföld előhaladottabb államaiban is csak a felekezeti szűkkeblőség bajnokai, a vallási egyenlőség esküdt ellenségei ellen nehez harcokban tudták megteremteni a szabad lelkiismeret és jogi egyenlőség követele intézményeket, ellenben minálunk, hol az elveinek ellenségei sincsenek és küzdelem sem látszik szükségesnek, évről évre mindig távolabb állunk attól, hogy a rég elismert, régi elfogadott igazságokat az állami és jogi életben alkalmazzuk.

Mily meglepő módon illusztrálja az eszméknek ez állapotát az a tárgyalás, melyben évről-évre a parlament a vallásszabadság kérdését a budgettárgyalás alkalmából részesíti? Nevezetes, igazán nevezetes szerep az, a mi Irányi Dánielnek, parlamentünk ez általánosan tisztelt férfjának, kiben az antik szabású következetesség, a középkori lovagiaság virágával oly összhangzatosan egyesül, már tíz év óta mint a vallásszabadság zászlóvivőjének jutott. — Egyszerre a leghálásabb és leghatalmasabb szerep. Mert nincs ki el nem ismerné az ékesszólóan hirdetett nagy igazságokat, de ezek semmi tényleges fogantatra nem vezetnek. Az a nemes szívósság, ideális ragaszkodás és önzeilen odaadás, melylyel Irányi Dániel a vallásszabadság nagy kérdését újra és újra föleleventi, teljesen hasonlónak teszük őt az angol parlamenti élet ama fényes alakjához, melyek egy egész élet szakadatlan küzdelmést szenteltek egy reforme-zmények, parlamenti sessoról, parlamenti sessorra megújították teljesen azonos indítványait és száz vereség árán haladtak a végleges diadal czéljához. Mégis minő különbség a hatásban! A katolikus emancipáció, a gabnabill, a szabadd kereskedelem, a női szavazatjog előharcosai. Peel, Cobden, Fawcett eszmék kezdetben nem kellettek semmi visszhangot, utóbb mind szélesebb arányokban hódították meg a közvéleményt, a sajtót és a törvényhozást, lépésről-lépésre küzdötték le elveik valósításának akadályait. Irányi Dánielnek sorsa, ahogy eszméivel fölkelte az általános visszhangot, de ne lássa az eszmék tényleges sikerét. Vagy van e valaki, ki a mai beszédében kifejezett igazságokat tagadná? merné, és tagadni akarta volna bármikor előbb, mikor az ő zengzetes ajkán először fölzendtek? Nincs e hát valami mélyen melancholikus az ő indítványainak sorsában, a mint ő ma történeti sorozatban előadta; 1869-ben a képviselőház egyhangulag utasította a kultuszminiszteriumot a vallásszabadság és polgári házasság törvényjavaslatainak megalkotására, 1873-ban Deák Ferencz nagy beszéde után egy egyhangulag nyilatkozott a vallásszabadság és polgári házasság elvei mellett és ma ő Irányi tizedszer terjeszti elő indítványát azzal a fájdalmas bevezetéssel, hogy előre tudja eredménytelenségét. Nem kellett e Irányi Dánielnek némi ironiát is éreznie mai bizonyításában, hogy indítványa nemcsak a jog és igazság követelménye, de gyakorlati szükség is. Valóságilag nem az e épen a mi politikai életünk, hogy azt tartjuk legkevésbé alkalmatlannak, a minnek mint igazságunk feltételét meghódolunk, és azt igyekszünk leginkább előadni, mi szükségesnek elismerünk? Nem volna e még sokkal jobb, ha nálunk a vallásszabadság elvének elkeseredett ellenségei volnának? Nem jutnánk e így hamarabb és biztosan ahhoz, hogy a liberális elvek a gyakorlatban is megvalósuljanak és a vallásszabadság kérdése ne legyen pusztán egy repertoire darab, melyet minden évben megkapunk a budgettárgyalásnál a legzelebb parlamenti szónoklattal a közönségnek gyönyörködésére?

A tiszal árvíz.

Ma az uralkodó saját szemével győződhetett meg a pusztulás azon óriási mérvéről, mely „kedvelt Magyarországnak” egyik legjelentékenyebb városát érte. A romlás ez irtoztos képe, mely az ország azon pontján, hol egykor Szeged állott, feltárlt, bizonyára a legkínosabb benyomást teheti minden szemelőre. Idegen ha látja e romokat, a tönkre jutott népet, évszázadok munkájának, szorgalmának semmivé lételet lehetetlen, hogy meg ne induljon rajta. De a hazafi kétszeres fájdalomtól éri összeszejtvoja keblét e romhalmaz látára; a humanitás általános érzete, mely sajogva támad föl bennünk anyni embertársunk nyomorán, nem ér fel azon fájdalommal, melyet a nemzeti veszteség tudata ébreszt bennünk. Mi, a magyarság, egyik erős várukat veszítettük el Szegedben, s aggódo kétkedéssel hanykódnak azon a gondolatban: vajjon felépíthetjük-e újra, olyannak a minő volt?

Az uralkodónak, a kit a közérzlet „első magyar embernek” nevez, így kell átérzeni a veszteséget, melyet Magyarország e város elpusztulásával szenvedett. O, mint a törvényhozás egyik faktora, kit hivatala följé helyezett pártoknak és véleményeknek, érezzen a nemzet szívevel s legyen hathatósabb közreműködő a rekonstrukció nagy munkájában, mint azt mostani kormányától várhatni.

A király Szegeden időztőre vonatkozó értesítéseinket, saját tudósítókink sűrűnyeit alább távirati rovatunkban találja az olvasó; itt a nap egyéb híreit foglaljuk össze.

Dorozsmáról, honnét a katasztrófa beállta óta a lapok nem igen közöltek tudósítást, a következőket írják e hó 14-kéről a „P. Napló”-nak: F.

hó 8-ka óta ma kaptunk először hírlapot. Elképzelhető, hogy mily mohón kapkodtak az újságokat, melyek az itteni katasztrófról általában téves tudósítást tartalmaznak. Dorozsma határáig a Tisza folyó — a nem jött — s így védőgátak nem is emeltek elő. A „M.” jéren levő halastól, putri és ugró ládtöltésék, a vízretek betörése ellen voltak emelve, valamint közvetlenül a város alatti esékely gát is.

Könny megérteni, hogy ily körülmények között előbb a peresórt, utóbb a tűzhelyeinket közvetlenül védő töltésekhez mily nehézséggel járt munkások kirendelése. Katonai karhatalom igénybe vétele volt szükséges. A szolgabíró, Tápé s Algyő lévén el — n vész, ezteve, csak akkor jöhettek Dorozsma rónán az alföldi vasuti töltés is elszakítottán, e „köz” megmentéséről szó sem lehetett. De a helyhatóság, belátva a fenyegető veszély nagyságát, a védekezés kétszeresen nehéz munkájához látott. A nép nem hitt, nem akart dolgozni, s haszontalan időtöltésnek nyilvánította a védőgátak emelését, azt állított: „ugy sem jön a víz Dorozsma soha.”

Tudjuk, hogy Szeged megmentésére minden lehető megkíséreltetik, s ezért kétszeres okunk volt aggódní, mert a Szegedet védett gátakkal lett a víz ránk szorítva. — Lakosaink csak akkor látták be a veszélyt, midőn folyó hó 8-án az osztrák államvasut töltése több helyen elálgatván, az ár iszonyu zuzással tört határunk s városunknak. Ekkor azután kétségbe esett, s azért aközta, fenyegette az előjáróságot, hogy miért nem látott előbb a védekezéshez.

Midőn a víz a házak közt tödült, s oly helyeken is csónakál jártak, a hol az előtt soha hirt sem volt víznek, a közbiztonság komolyan veszélyeztetve volt a városban. A nép azért vádolta az előjárót, hogy Dorozsmát eladták, feldázták a szegedieknek, s valamennyit agyon akarta verni. Lehetetlen meghálni Baumgarten katonai állomásparancsnok szívességét, — ja az ottani jegyző, ki annak dacára, hogy kiv. ált. parancsot kapott, kérelmünk és saját felelősségére 40 huszár gyalog a városánál állt hagyott. Ha ő be nem látja az előjáróságot fenyegető veszélyt s kivonja a huszárszázadot, mindannyian kétségtelenül a tömeg féktelen dühének esnék áldozatul azért, mert szerintük feldázták, Szeged megmenthetése végett eladtuk drága pénzért Dorozsmát s hogy a töltésnek elfogott szegedieket nem engedték agyon verni.

A kormánybiztos intézkedése folytán pár nappal ezelőtt érkezett egy század gyalogos; de a nép düh, különösen Mlota Szeged is esleett, csilapult, mert most látják be, hogy miként Szegedben, Dorozsmán sem lehetett ezuttal emberi erővel segíteni.

A házak egy harmad része, a város nyugati oldala, több mint 300 ház elpusztult az összes meleképületekkel, s mintegy 2000 ember maradt földel és élelem nélkül. Halas, Majsa és Féléghyáza városok nemcsak közönsége nagyobb mennyiségű könyoradományt küldve, a végínség s éhhaláltól megmenték a hajléktalanokat és szűkölködeket.

Az első szegedi mentő vonat tegnap est 9 óra 28 perczkor érkezett a pesti vasuti indóházba. A fővárosi bizottság tagjai várják azt s a menekülteket azonnal elhelyezték. György grófno szives volt ajánlkozni, a menekülteket élemeztesse. Midőn már a közönség ma éjjel a vasuti indóházból elszólt, akkor nyitották fel a vonat utolsó vagonját, melyben a Szegedről hozott örültek voltak elhelyezve. 11 férfi, 10 nő s két gyümgyermek hoztak, kiket tegnap d. u. 5 órakor mentettek meg a szegedi sz. János kórházból. Az örültek átvételekor az indóházban jelen volt gr. Zichy államtitkár, több orvos és ápolók a lipótmezei tebolydából. Ez reméletes jelenet volt. Egy asszony azt kiáltá, hogy — mindentitt víz van, mentésük meg a viztől! Többekre még az indóházban rákeltet adni a kényszerzubbonyt. Egy óránál tovább tartott, míg az illetőket el lehetett helyezni a bérkocsikban.

Videki mozgalmak a szegediek érdekében.

Széles Magyarországon mindenki buzgó siettséggel törekszik részt venni a segélyezés nagy munkájában. Egyesek adakozásait, melyek vidékről küldetnek, lapunk s a többi budapesti lapok hosszú lajstromokban közlik. A vidéki lapok kivétel nélkül szintén rendeznek gyűjtéseket a szegediek javára, s némelyike már is szép eredményt mutat fel. A törvényhatóságok tetemes összegeket szavaznak meg, felhívásokban adakozásra szólítják a népet, s azonfelül tömegesen küldik a ruhát és élelmiszert a szerencsétlenek rendelkezésére. Az ez irányban hozzánk érkezett értesítéseket im itt foglaljuk egybe:

Nagy-Kanizsáról írják nekünk, hogy a város képviselő testülete tegnap rendkívüli közgyűlésében 5000 forint szavazott meg az árvízárvosultaknak. Ebből 4000 a szegedi, 1000 a többi károsultaké illeti. Magánygyűjtések is elrendeltettek. Az első nagykanizsai fakárkőpénztár 300 frtot küldött ugyan e czélra a helygymnáziumnak.

E sztergom városának adományát már említettük. A hatóság megállapított már felhívásban, mely hozzánk beküldetett, szólítja fel a város lakosságát a további adakozásra.

Féjérmegye hazafias lakosságához Bóné Géza főjegyző szintén felhívást intézett a szegediek érdekében. A megyében minden szolgabíró hivatal fel van hatalmazva az adományok átvételére. Veszprémben Balogh Alajos szingazgató hat szini előadás nyitott bérlet jövedelmének felét a szegedi károsultak javára ajánlja fel. Egyszermind meleg hangu felhívást intézett a közönséghez a kitűzött czél fölkarolására. (E dícséretes példát ajánljuk egyéb vidéki szingazgatók figyelmébe is.)

Losoncziól írják nekünk, hogy ott a városi előjáróság kezdeményezése folytán a szegediek javára rövid idő alatt 800 trt gyűlt be, mely tegnap rendelkezése helyére el is küldetett. Legközelebb a losonci daleylet estélyt rendez az árvíz károsultak javára.

